

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

HUYỀN MÔN CUNG

ồi mắt đẹp khẽ chớp, Lý Hương Xưa thỏ thẻ :

- Lần đầu mình gặp nhau, em đã thấy yêu anh rồi ! Anh là người yêu thứ nhất, và cũng là người yêu cuối cùng của đời em.

Lâm Viết Hùng cảm động vô cùng, muốn nói vài lời, nhưng chàng vẫn trơ trơ, thần thờ như kẻ mất hồn.

Mọi việc xảy ra như một giấc mộng, Lâm Viết Hùng đã có người yêu là Xuân Chờ. Mỗi tình đầu của chàng đã dính liền với quả tim cô gái ấy. Nay bỗng nhiên Xuân Chờ đổi thay tâm trạng, nàng đã đi tìm một hoàn cảnh ngang trái đối với chàng, nhưng tình yêu của chàng không lại vì thế mà phai nhạt đối với Xuân Chờ. Tình yêu là do tâm tư chứ không phải do lý trí tạo thành. Xuân Chờ càng xa, chàng càng thương nhớ bấy nhiêu. Mặc cho Xuân Chờ muốn nghĩ sao thì nghĩ, lòng chàng không thể đổi thay theo hoàn cảnh, không thể sống trong mất mát được.

Còn Lý Hương Xưa, từ tình bạn đi đến tình yêu, một tình yêu trong trắng của tuổi xuân xanh. Nhưng con tim của Lâm Viết Hùng không thể một lúc hai mối tình. Chàng cảm thấy hổ thẹn với hành động mình vừa rồi, và chàng tự nhận có tội với Xuân Chờ.

Mối tình đầu bao giờ cũng nặng nề thấm thiết hơn.

Chàng dắt tay Lý Hương Xưa ra khỏi tử lao. Tuy hai người đi sát bên nhau, nhưng mỗi người một ý nghĩ.

Lý Hương Xưa thỏ thẻ :

- Từ nay Lâm ca đừng xa rời em nữa.

Lâm Viết Hùng mặt lơ lảo như một kẻ vừa phạm một lỗi lầm, chàng hỏi :

- Tại sao Lý muội bị bọn U Vương Quỷ Điện bắt giữ :

Lý Hương Xưa nói :

- Ngày cùng đi với Lâm ca chiến đấu cùng quân hùng gần vùng Thương Sơn, tiểu muội bị bọn Bát Kiếm vây hãm nên phải dùng hết sức mình giải vây. Chẳng ngờ chúng vừa đánh vừa chạy, dụ tiểu muội xa rời chiến trận rồi tẩu thoát. Tiểu muội trở lại tìm Lâm ca, nhưng không thấy đâu, chiến trường chỉ còn lại mấy cái xác chết. Tiểu muội không rõ Lâm ca an nguy ra sao nên đi khắp núi rừng tìm kiếm và dò la tin tức.

Một hôm tiểu muội gặp một chàng trai tự xưng là Hàn Sĩ Hạ theo đuổi trêu chọc. Tiểu muội giao đấu với hắn và đánh hắn mấy lần suýt chết nhưng hắn vẫn cứ theo đuổi tiểu muội mãi như bóng với hình.

Lần sau cùng, hắn dẫn một số bộ hạ đuổi theo vây hãm, tiểu muội đánh giải vây chạy thoát được, nhưng trong người bị trọng thương phải tìm về Hắc Cốc Độc Trì nhờ gia sư chữa thương.

Sau khi chữa thương xong, gia sư có cho tiểu muội một cái áo lót lông nhím có tấm độc, và bảo đi báo thù.

Trận sau cùng, Hàn Sĩ Hạ đã bị tiểu muội hạ độc, nên nói không còn dám theo đuổi tiểu muội nữa. Tuy nhiên, hẳn lại sai người lập mưu bắt tiểu muội nhốt vào Hồ Đầu sơn trang.

Lâm Viết Hùng nói :

- Hàn Sĩ Hạ là con trai của Đế Quân Quỷ Điện. Nó cũng là kẻ thù của Anh đấy. Ngày gần đây anh sẽ xé xác nó ra.

- Phải, chúng ta cùng chung một kẻ thù, và sẽ cùng nhau ra sức tiêu diệt loài ác quỷ ấy.

Ngừng một lúc, Lý Hương Xưa nói :

- Hiện giờ Lâm ca định đi đâu ?

- Ta định đến thăm Huyền Môn Cung .

- Huyền Môn Cung là nơi nào ?

- Đây là một nơi bí mật, giang hồ chưa ai biết đến.

- Lâm ca đến đó để làm gì ?

- Có chút việc riêng.

- Việc riêng.

- Phải !

- Tiểu muội có thể cùng đi với Lâm ca chăng ?

Lâm Viết Hùng suy nghĩ, rồi đáp :

- Việc này..... Việc này Lý muội theo ta không tiện.

- Tại sao ?

- Một ngày nào đó ta sẽ nói rõ cho Lý muội nghe.

- Tại sao không nói ngay bây giờ ?

- Đây là một pho thác của gia sư và lời gởi gắm của một người bạn. Vả lại, Lý muội đến đó cũng chẳng ích gì.

Lý Hương Xưa làm mặt giận dữ :

- Lâm ca không muốn gán gủi tiểu muội sao ?

- Không phải không muốn ! Lý muội đừng hiểu lầm tình cảm của ta đối với Lý muội.

- Nhất định Lâm ca không cho tiểu muội cùng đi với Lâm ca sao ?

Lâm Viết Hùng rất khó nghĩ. Chàng định tìm đến Huyền Môn Cung, một nơi bí mật của sư môn. Chàng đến đó cũng như người nhà, nếu đem Lý Hương Xưa theo e có điều nghi kỵ giữa chàng với Cung chủ chăng ? Cung chủ Huyền Môn Cung sẽ trách chàng không thận trọng, không bảo vệ bí mật cho cơ quan, vì đối với Huyền Môn Cung, Lý Hương Xưa là người xa lạ.

Một đằng là tình cảm, một đằng là nghĩa vụ, chàng nghĩ phải theo bên nào đây ?

Qua một hồi suy nghĩ, Lâm Viết Hùng nói :

- Việc này Lý muội theo ta không tiện. Ta hẹn gặp lại Lý muội sau chuyến đi này.

Lý Hương Xưa mặt cau lại, rồi nàng khóc rống lên, phón mình bỏ chạy và nói :

- Chúng ta đừng gặp nhau nữa.

Lâm Viết Hùng toan đuổi theo, nhưng bóng nàng đã mất hút.

Quá đau lòng, chàng nhủ thầm :

- Đàn bà toàn là những người rất dễ hiểu lắm !

Đau buồn, giận dữ tràn ngập, chàng quay lại vung tay đánh sập một góc sơn trang.

Bỗng sau lưng chàng có tiếng hỏi :

- Tiểu đệ làm gì vậy ?

Lâm Viết Hùng quay lại thì thấy Địa Vương Quyền. Chàng hỏi :

- Đại ca không ở trong hầm rượu, ra đây làm gì ?

- Ta uống no bụng rồi thì còn ở đó làm chi ? Còn con bé mà ngươi cứu đâu rồi ?

- Đi rồi !

- Hả ! Đi rồi à ?

Lâm Viết Hùng ngao ngán gật đầu.

Địa Vương Quyền nói :

- Việc ở đây xong rồi, mày không lo đến Huyền Môn Cung sao ?

- Tiểu đệ định đến đó.

- Ta trao cho mày bản đồ này. Hãy đi đi ! Còn Hồ Đầu sơn trang để ta phóng hỏa đốt cho, khỏi nhọc công mày nữa.

Lâm Viết Hùng đưa tay tiếp lấy bản đồ, rồi giả từ Địa Vương Quyền phóng mình ra đi.

Chàng đi được vài dặm, quay lại thấy Hồ Đầu sơn trang khói bốc mịt mù, ngọn lửa cất cao mười trượng.

Thế là hết ! Một cơ quan của Quỷ Điện đã bị hủy diệt ! Chàng không hồn oán Hồ Đầu sơn trang nữa, cất bước đi thật nhanh.

Qua khỏi vài cụm rừng, đến đường lớn, chàng dừng lại giở bản họa đồ ra xem, và nghĩ thầm :

- Lần này ta đến Huyền Môn Cung phải xuất trình lệnh phù Long Đầu Quái Trượng cho Cung chủ thì mới tiện.

Chàng xem xét một lúc nhắm đường thẳng đến ngọn núi trước mặt chàng.

Chẳng bao lâu, chàng đã đến nơi. Chàng đứng nhìn rặng núi một lúc rồi chui vào một hang đá, lần bước đi sâu vào trong.

Càng vào thì lối đi càng hẹp dần, không khí trong hang ẩm ướt dễ sợ. Chàng lăm lăm :

- Huyền Môn Cung bí môn ở chỗ này thì có gì gọi là huyền bí đâu ?

Nhưng càng đi sâu vào trong, con đường hẹp này càng quanh co khúc khuỷu. Chàng đi mãi vẫn không đến đâu cả, bất giác chàng lạnh mình, cảm thấy như con đường này đi đến vô tận.

Tuy vậy, chàng vẫn kiên trì tiến tới. Một tiếng đồng hồ, rồi hai tiếng đồng hồ, chàng vẫn không tìm thấy gì hơn. Lúc bấy giờ chàng mới bắt đầu khủng khiếp, và chàng mới có cảm giác là huyền bí.

Bỗng chàng nghe đâu đây có tiếng nhạc réo rắc mê hồn. Chàng mạnh dạng bước lần tới mới có phát ra âm thanh. Hình như âm thanh đã dắt dẫn chàng đi hơn là ý muốn của chàng.

Đột nhiên, chàng kinh hãi ré lên một tiếng, bước lùi lại hai bước ra sau, đứng thủ thế.

Thì ra, phía trước chàng bóng tối đen đặc, trong bóng tối ấy lại có bốn bóng đen chập chờn như bóng ma, bảo chàng không kinh hãi sao được.

Lâm Viết Hùng lấy lại bình tĩnh, vận nhãn quang, nhìn thấy trong bóng tối ấy có hai nam hai nữ, tất cả đều trạc bốn mươi.

Chàng hét to :

- Các người là ai ?

Nhưng bốn bóng đen biến mất, không còn thấy tăm dạng gì nữa, chẳng khác những bóng ma làm cho chàng rùng mình, lạnh bầm :

- Ma quỷ sao ? Không, ta thấy rõ ràng là người kia mà.

Chàng mím môi, vận nội lực vào đôi tay rồi lướt tới. Nhưng vẫn không thấy gì cả, chàng lần bước đi nữa.

Cuối cùng, chàng vượt qua khỏi co đường hẹp, đi dài theo không hơn bao nhiêu dặm thì đến một sơn cốc. Ở đây sương mù bao phủ dày đặc, xung quanh toàn một màu sữa đục, không thấy cảnh vật ra sao.

Lâm Viết Hùng đứng lững thững, những hình ảnh vừa qua hiện đến trong đầu chàng.

Con đường hẹp và ẩm ướt lẫn với các bóng đen ma quái và sương mù. Ôi ! Thật là huyền bí.

Chàng đang thơ thẩn, bỗng trong làn sương có bốn người áo tím từ từ bước ra. Chàng hồi hộp nhìn đối phương sống sốt.

Bốn người này là bốn thiếu nữ tuyệt sắc, ăn mặc đồng phục, trông có vẻ lạnh lẽo dịu dàng. Họ bước đến trước mặt Lâm Viết Hùng, một người trong bọn họ cung kính chào :

- Lâm thiếu hiệp mới đến.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, hỏi :

- Tại sao các cô lại biết tôi ?

Một thiếu nữ mỉm cười, đáp :

- Chính chúng tôi đã dẫn thiếu hiệp đến đây.

- Các cô dẫn tôi đến ?

- Đúng vậy.

Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn bốn thiếu nữ một lần nữa như có cái gì nghi hoặc.

Bốn thiếu nữ cũng nhìn chàng rồi cười lớn :

- Thiếu hiệp không tin sao ? Những tiếng nhạc vừa rồi thiếu hiệp nghe có cảm thấy gì không?

Lâm Viết Hùng như sực nhớ :

- A ! Các cô dùng âm thanh để dắt tôi đi vào đây chứ gì ?

Một thiếu nữ đáp :

- Phải ! Nếu không có âm thanh phân hoá tâm hồn để đưa Thiếu hiệp vào đây thì dù thiếu hiệp có đi suốt năm vẫn chưa tìm thấy đường vào.

- Tại sao vậy ?

- Vì nơi đây có thiết án một trận đồ.

- Trận đồ ?

- Phải ! Thiếu hiệp chưa từng nghe nói đến trận đồ sao ?

- Có nghe nhưng chưa từng gặp !

- Và hôm nay thiếu hiệp đã gặp rồi !

- Nhưng đây là đâu vậy ?

- Huyền Môn Cung.

- Huyền Môn Cung?

- ô ! Sao thiếu hiệp ngẩn ngơ như vậy ? Thiếu hiệp có ý định tìm đến đây mà.

Lâm Viết Hùng ngơ ngác. Chàng theo bản đồ của Địa Vương Quyền chỉ vẽ mà đến. Nhưng tại sao chàng lại bị lạc lổng như vậy ? Bấy giờ chàng mới hiểu ra, Địa Vương Quyền tuy biết rõ chỗ tọa lạc của Huyền Môn Cung nhưng chính chàng ta cũng không thể nào vào được, nếu không nhờ vào một địa đạo để lẩn tránh trận đồ.

Trong lúc chàng đang miên man suy nghĩ, thì một trong bốn thiếu nữ cất tiếng nói lãnh lốt làm cho chàng giật mình :

- Xin mời thiếu hiệp vào trong. Cung chủ chúng tôi đang chờ đợi.

- Cung chủ đang chờ đợi ?

- Phải !

- Tại sao Cung chủ biết được tôi tìm đến đây ?

Một thiếu nữ mỉm cười:

- Chẳng những Cung chủ biết Thiếu hiệp tìm đến đây mà còn biết rõ Thiếu hiệp là đệ tử của Quỷ Thập lão tôn nữa.

Lâm Viết Hùng “ồ” một tiếng:

- Thế thì xin các cô đi trước dẫn đường để tôi vào bái kiến Cung chủ.

Thiếu nữ thò tay vào túi lấy ra một hoàn thuốc đưa cho Lâm Viết Hùng, và nói :

- Mời thiếu hiệp uống hoàn thuốc này đã.

Lâm Viết Hùng nhìn thấy trong tay thiếu nữ có viên thuốc màu trắng. Chàng rùng mình lùi lại một bước, hỏi :

- Các cô có quả là môn hạ của Huyền Môn Cung không?

- Tại sao thiếu hiệp lại hỏi vậy ?

- Vì trong chốn giang hồ có lắm chuyện gian xảo để hại người.

Bốn thiếu nữ áo tím nghiêm mặt nói :

- Nếu không tin đây là Huyền Môn Cung, xin thiếu hiệp đi tìm nơi khác, chúng tôi không dám ép.

Lâm Viết Hùng ngơ ngác, bỗng cất tiếng hỏi :

- Cô nương bảo tôi uống thuốc ?

- Phải đấy ! Mời thiếu hiệp uống viên thuốc này thì mới vào trong cung được.

Chàng cau mày :

- Đây là thuốc gì ?

Thiếu nữ mỉm cười:

- Không phải là thuốc độc đâu mà sợ. Đây chính là Thanh Tâm Hoàn.

Lâm Viết Hùng đã nghe Địa Vương Quyền nói đến Thanh Tâm Hoàn rồi. Bây giờ chàng mới tin là sự thật. Nhưng chàng lại nghĩ :

- Thanh Tâm Hoàn dùng để uống cho mất dục tính trong lúc trai gái gần gũi nhau, tránh xảy ra hành động tục tằng. Còn ta vào Huyền Môn Cung với mục đích không phải để gần gũi gái trai, tại sao cũng phải uống thuốc ấy ?

Chàng hỏi :

- Uống để làm gì ?

Thiếu nữ ôn tồn giải thích :

- Thiếu hiệp là người phàm tục, trong người chứa đầy tà tâm. Nào là dâm dục, tham lam. Nào là ghét ghen hờn giận. Trái lại, người Huyền Môn Cung chúng tôi chỉ có lương thiện và trong sạch, tuyệt không vрон vẩn một chút tà tâm. Bởi vậy thiếu hiệp muốn vào cung phải uống viên thuốc này để gột rửa lòng trần, bỏ những ý tưởng bên ngoài đem đến.

Lâm Viết Hùng cười nhạt :

- Uống thuốc lại có thể gột rửa được tà tâm sao ?

- Phải ! Lâu nay không có ai được đến nơi này cả. Nay, thiếu hiệp tình cờ được vào yết kiến Cung chủ, nên Cung chủ ta bắt thiếu hiệp phải uống thuốc này.

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm :

- Cung chủ Huyền Môn Cung đưa ta vào đây với một thiện chí vì ta là đệ tử của Quỷ Thập, một vị tôn sư của môn phái họ. Nhưng họ có biết đâu chính trong người ta lại mang cây Quái Đầu Trượng tín phù của Huyền Môn Cung? Và ta có trách nhiệm thừa kế chương môn. Nếu ta đưa tín phù ra để sai khiến, thì chẳng những bọn bộ hạ phải tuân theo mà cả Cung chủ cũng phải tuân lệnh nữa.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- Tuy ta có lời ủy thác của gia sư, nhưng Cung chủ hiện nay là con gái của người, ta phải kính trọng nàng là sư tỷ. Ta không thể lợi dụng tín phù là lời ủy thác của gia sư để tranh đoạt quyền hành. Ta phải nhường chức vụ ấy cho sư tỷ ta mới phải.

Nghĩ như vậy chàng toan lấy thuốc uống, nhưng thấy bốn cô gái áo tím cô nào cũng có vẻ trong trắng thật tình, khác với những cô gái thường, nên chàng trêu ghẹo bằng lối bướng bỉnh :

- Nếu tôi không uống thuốc ấy thì sao ?

- Uống hay không tùy ý thiếu hiệp, nhưng chúng tôi sẽ không hài lòng hành động của thiếu hiệp chống lại quy lệ của sư môn.

- Nhưng tôi không muốn uống thuốc mà lại muốn vào Huyền Môn Cung thì sao ?

- Tại sao lại có ý định kỳ quái như vậy ? Huyền Môn Cung đâu phải là chỗ để cho ai muốn làm gì thì làm. Lâu nay Huyền Môn Cung cũng có lắm người người biết nhưng không một ai tự tiện vào được nơi này. Nếu thiếu hiệp chống lại lệnh Cung chủ thì chỉ mang thảm bại mà thôi.

Lâm Viết Hùng sợ nói nhiều làm mất cảm tình với môn đồ Huyền Môn Cung, nên lấy thuốc bỏ vào miệng uống ực.

Uống xong hoàng Thanh Tâm, lòng chàng bỗng mát rượi. Chàng cảm thấy tâm trí trở nên yên tĩnh và trong sạch. Những nỗi buồn phiền lo lắng và lòng tà đều tiêu tan hết, nhường chỗ cho tấm lòng thanh bạch vào cao thượng của cuộc sống hồn nhiên.

Những tấm thân kiều diễm của bốn thiếu nữ áo tím trước mặt chàng, giờ đây không làm cho chàng để ý đến nữa. Thật là một thay đổi lạ lùng.

Bỗng một trong bốn cô gái áo tím bảo chàng :

- Thiếu hiệp hãy theo tôi.

Hai người đi trong sương mù một lúc thì thoát ra ngoài vùng ánh sáng trong vắt. Trước mặt chàng hiện ra cảnh tượng huyền diệu phi thường.

Kìa, một cái hồ tròn sau hàng mấy chục trượng phun ra thủy chiếc đủ màu sắc dưới ánh nắng mặt trời. Trông rất đẹp mắt.

Bên hồ, từng đôi nam nữ, mặc quần áo mỏng, đang ngồi vọc nước đùa giỡn một cách hồn nhiên như đứa trẻ lên ba.

Lâm Viết Hùng cũng đã uống thuốc tẩy trần nên không còn mang lòng ta nữa. Trước cảnh ấy chàng có cảm giác thích thú hơn là khó chịu như lúc ở bên ngoài.

Chàng lẩm bầm :

- Ô ! Thật là thế giới thần tiên .

Qua khỏi hồ châu, cô gái áo tím dẫn chàng đến một cái sân rộng xung quanh đủ các thứ hoa quả mùi thơm ngào ngạt. Chính giữa có một số thiếu nữ đẹp tuyệt trần như những nàng tiên, họ vừa hát vừa múa thân hình eo lả theo nhịp điệu, tiếng tiêu thổi réo rắt du dương hoà lẫn với tiếng hát êm dịu, trông không chán mắt.

Chàng có cảm tưởng như lạc tới bồng lai tiên cảnh.

Những người nơi đây có lẽ họ đã trở lại cuộc sống xa xưa của loài người. Cái thời đại mà xã hội loài người gần gũi với nhau. Họ thật thà, chất phát, hồn nhiên, khác với cuộc sống của thế giới hiện hữu bên ngoài.

Lâm Viết Hùng đứng xem mê mang. Chàng quên tất cả hận thù thương ghét, và lòng chàng cũng trở lại với thiên tánh, muốn hoà mình với họ vui cảnh thanh bạch.

Bỗng bên tai chàng có tiếng gọi :

- Thiếu hiệp ! Hãy đi theo tôi.

Lâm Viết Hùng giật mình quay lại như người vừa tỉnh mộng, chàng bước theo cô gái áo tím như một cái máy.

Chàng lướt qua một vườn đào mát mẻ. Trong đó có vô số trẻ con chừng tám chín tuổi. Trai có gái có, đứa nào đứa nấy tròn trịa, thịt da nõn nà trông rất dễ thương. Chúng đang chơi đùa, đuổi bắt nhau.

Thấy thế, Lâm Viết Hùng liên tưởng đến lúc còn bé, cái tuổi vô tư ấy đâu còn nữa.

Chàng bỗng đứa bé lên hôn, thì nó cũng hôn lại chàng như gặp được một người thân thuộc.

Thiếu nữ áo tím hỏi :

- Thiếu hiệp có thích nó không?

- Ô ! Chúng nó rất dễ thương ! Nhưng chúng là con của ai vậy ?

Cô gái áo tím mỉm cười, đáp :

- Con của bốn cung đấy !

- Nhưng cha mẹ của chúng là ai ?

- Dĩ nhiên, chúng phải có cha mẹ. Nhưng ở đây người ta không để ý đến chuyện đó vì ai cũng có nhiệm vụ nuôi nấng và thương yêu chúng nó cả. Chính chúng nó cũng không muốn biết để làm gì.

Lâm Viết Hùng lững xững như thềm khát nếp sống của bọn trẻ, không muốn rời xa.

Thiếu nữ áo tím giục :

- Thôi, chúng ta đi chứ ?

Chàng theo cô gái đi đến một cửa đá, trước mặt chàng hiện ra một tấm bảng lớn có khắc mấy chữ “Huyền Môn Cung”.

Bước vào khỏi cửa đá, chàng cảm thấy như lạc vào một cảnh tiên giới. Trước mặt chàng những cây hoa, những cây đơm trái sắp xếp từng hàng trông rất đẹp mắt. Có một

con đường hẹp cỏ mọc như trái gấc, loại cỏ giống như rong rêu. Chàng không hiểu tại sao có thể tồn tại được dưới gót chân qua lại của con người?

Đi chừng vài mươi bước, thiếu nữ áo tím dặm chân dưới đất một cái thì cánh cửa đá mở toan, thế là chàng bước vào một căn phòng.

Ở đây trưng bày rất lộng lẫy. Trên vách tường vô số ngọc minh châu chiếu ra đủ màu sắc, phát ra thành một ánh sáng u huyền.

Chàng lẩm bẩm :

- Đúng với cái tên Huyền Môn Cung.

Trước một cửa điện, năm thiếu nữ đang ca múa thấy chàng vào, tất cả đều im bật.

Bỗng một thiếu nữ tuyệt sắc, mình khoác cẩm y, đầu cài hoa tím bước đến một cái giường bằng thạch ngọc nhìn Lâm Viết Hùng và nói :

- Hoan nghênh các hạ đã quá bộ đến bốn môn.

Lâm Viết Hùng chấp tay lễ phép :

- Tại hạ đến đây đường đột thật có lỗi.

- Không có gì gọi là lỗi cả. Xin mời các hạ ngồi !

Vừa nói nàng đưa tay chỉ trên chiếc giường thạch ngọc ra hiệu mời Lâm Viết Hùng ngồi bên cạnh nàng.

Lâm Viết Hùng có vẻ e ngại, không dám ngồi bên nàng. Bỗng nàng hỏi lớn :

- Tứ nữ chưa cho thiếu hiệp uống Thanh Tâm Hoàn sao ?

Thiếu nữ áo tím cất tiếng đáp :

- Thừa cung chủ, đã cho uống rồi.

Cung chủ quay sang hỏi Lâm Viết Hùng :

- Xin các hạ cho biết quý danh ?

- Lâm Viết Hùng !

- Đệ tử của Quỷ Thập lão tôn ?

- Phải ! Còn cô nương có phải là ái nữ của gia sư không?

- Đúng vậy !

- Vậy thì tiểu đệ xin kính bái sư tử.

Cung chủ gật đầu, nói :

- Từ khi gia phụ mất tích, Huyền Môn Cung bị tan rã, ta bỏ công khôi phục và sống với một cuộc sống xa rời thế tục.

Lâm Viết Hùng nói:

- Tiểu đệ tới đây là vâng lời ủy thác của gia sư.

- Ủy thác gì ? Có phải gia phụ ta dạy người báo thù cho sư môn không?

- Đó chỉ là một trong những trách nhiệm khác.

- Trách nhiệm gì ?

Lâm Viết Hùng không đáp, trầm tư một lúc rồi hỏi lại :

- Sư tử đã khôi phục sư môn, tại sao không tính đến việc tìm kẻ thù ?

Cung chủ trầm tĩnh nói :

- Có hai lẽ ! Kẻ thù của sư môn là tên phản đồ Phan Thọ Anh võ công siêu việt, lại thành lập được một tổ chức tà đạo, dưới tay quy tụ rất nhiều cao thủ võ lâm. Chúng hoạt động như một mạng lưới giang hồ không dễ gì một sớm một chiều mà thanh toán được.

Vả lại Huyền Môn Cung là một tổ chức giang hồ không tạo oán thù có mục đích đưa võ lâm vào một cuộc sống cao đẹp gần gũi với thiên nhiên, tách rời cuộc sống dâm ác của nhân loại.

Loài người sống không phải chỉ để tranh giành, chém giết nhau nối tiếp từ thế hệ này sang thế hệ khác, mà phải tự mình đi tìm một lẽ sống khả dĩ đem lại hạnh phúc. Đó là mục đích của Huyền Môn Cung.

Lâm Viết Hùng ngơ ngác :

- Như vậy sư tử muốn bỏ qua hận thù của sư môn ?

Cung chủ lắc đầu :

- Không phải thế ! Sư đệ đã quan niệm sai lầm ! Kẻ thù của sư môn không phải riêng tên Phan Thọ Anh, mà tất cả cuộc sống bên ngoài. Tất cả những cái gì đã tạo cho xã hội loài người những xấu xa, phản trắc, tàn nhẫn, bất nhân. Nếu quan niệm kẻ thù của bốn môn là đối tượng của sinh hoạt hiện tại thì không phải chúng ta chỉ giết một Phan Thọ An là đủ, mà phải đưa tất cả những tổ chức võ lâm giang hồ trở về với nguồn ánh sáng. Nguồn ánh sáng ấy là hạnh phúc của lẽ sống con người.

Lâm Viết Hùng giật mình :

- Ô ! Tâm hồn của sư tử thật cao cả ! Tiểu đệ chưa bao giờ nghĩ đến như vậy. Nhưng khi chúng ta thực hiện điều đó thì kẻ thù sư môn đang đứng trước mặt chúng ta, chủ trương tiêu diệt chúng ta, lẽ nào chúng ta để chúng sống mà hành động?

Cung chủ nói :

- Đó là ta nói cho tiểu đệ biết ý nghĩa của Huyền Môn Cung mà thôi. Dĩ nhiên muốn hành thiện tức phải diệt ác. Mà diệt ác thì phải diệt trừ nội tâm, đến nội bộ rồi mới đến bên ngoài. ở đây, ta đã làm hai việc trước là chỉnh đốn nội tâm và nội bộ.

Lâm Viết Hùng bỗng móc trong túi lấy ra cây Long Đầu Trượng trao cho Cung chủ.

Một luồng ánh sáng xanh từ cây Long Đầu Trượng bốc lên. Các môn hạ Huyền Môn Cung đều la lớn :

- Long Đầu Trượng ! Tín phù của bốn môn.

Vừa nói tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống không dám nhìn mặt Lâm Viết Hùng nữa.

Cung chủ cũng quỳ xuống, cất giọng run run nói :

- Môn hạ xin bái kiến tín phù tôn sư.

Đoạn nàng hỏi Lâm Viết Hùng:

- Vật này tại sao sư đệ có ?

Lâm Viết Hùng nói :

- Gia sư trao cho tiểu đệ và ủy thác trách nhiệm củng cố sư môn. Nhưng nay sư tỷ đã củng cố rồi, tiểu đệ xin nhường vật tín phù cho sư tỷ có đủ uy lực điều khiển.

Cung chủ nói :

- Nếu vậy sư đệ đến đây với ý định tiếp nhận sư môn ?

Lâm Viết Hùng lắc đầu :

- Không ! Hiện giờ tiểu đệ không có ý định đó.

Cung chủ nói :

- Không được, kẻ nào được ủy thác của gia sư cất giữ tín phù tất phải được suy tôn làm chủ môn nhân. Không một ai trong Huyền Môn Cung dám trái lệnh ấy.

- Nhưng gai sư hiện đang còn sống trên Cổ tháp, tiểu đệ sẽ xin gia sư xét lại.

Cung chủ nói :

- Nếu vậy tiểu đệ hãy cất tín phù đi đợi lời phán quyết cuối cùng của gia phụ ta. Nhưng hiện giờ, theo lời ủy thác của thân phụ, ta và các môn nhân trong Huyền Môn Cung coi tiểu đệ như người thừa kế, chỉ chờ ngày suy tôn mà thôi !

Lâm Viết Hùng nói :

- Xin sư tỷ cứ xem mình là Cung chủ Huyền Môn Cung cho đến khi có lời quyết định sau cùng của gia sư.

- Cũng được ! Nhưng ta phải chuẩn bị cho sư đệ đủ điều kiện thừa kế chủ môn trong tương lai. Muốn vậy, theo tục lệ của bốn môn, tiểu đệ phải trải qua một thử thách.

- Thử thách gì ?

- Rồi tiểu đệ sẽ biết.

Dứt lời nàng đưa tay bấm một cái nút.

Lâm Viết Hùng trông thấy lòng hồi hộp đợi.

Bỗng nhiên, trong đại điện ào ra cả mấy chục người đứng sắp ngang hàng trước mặt nàng và đồng thanh nói :

- Cung chủ gọi chúng tôi có việc gì dạy bảo?

Nàng đứng lên trầm giọng nói :

- Từ khi gia phụ ta bỏ Huyền Môn Cung ra đi, và mất tích lâu ngày, Huyền Môn Cung bị tan rã. Quý vị tôn ta lên làm Cung chủ để khôi phục lại bốn môn. Nay có người phát hiện nơi cư ngụ của gia phụ ta, và lấy tín phù đem về, thực hiện trọng trách của Chủ môn tôn sư. Vậy người này tất là Chủ môn Huyền Môn Cung. Nhưng chưa biết võ công của người thế nào nên ta triệu tập các người đến đây để thử sức.

Lâm Viết Hùng nghe nói thâm giật mình. Chàng đã luyện được Bí Kiếp Kinh Thư trong người hai trăm năm công lực. Với pho Hoá Huyết Thần Công chàng có thể đánh nát đá tan vàng, nếu đem ra giao đấu với người trong bốn cung, ruồi có bễ nào thiệt hại sinh mạng thì chàng sẽ mất đi những thủ hạ đắc lực sau này. Thật là một thông lệ không mấy tốt đẹp.

Chàng trầm giọng nói :

- Việc giao đấu với người trong bốn môn để thử sức tiểu đệ mà làm tổn sinh mạng vô ích. Nếu sư tỷ muốn thử sức của tiểu đệ xin sư tỷ theo đệ ra ngoài cửa động, tiểu đệ có nhiều cách thi thố công lực.

Cung chủ nhìn Lâm Viết Hùng nói :

- Việc thử sức cần phải giao đấu mới rõ được trình độ nội công chính xác. Nhưng thôi, nếu sư đệ muốn thực hiện cách nào có thể biểu dương được trình độ võ công thì cũng được.

Lâm Viết Hùng bước ra ngoài cửa động. Cung chủ truyền bộ hạ theo sau.

Khi ra đến bên ngoài, Lâm Viết Hùng thấy một tảng đá lớn cạnh một cái nhà chận ngang con suối. Chàng bước tới dùng hết nội lực phả vào môn Hóa Huyết Thần Công nhắm ngay tảng đá tung ra một chưởng.

Bùng !...

Cát bụi bay lên nghịt trời ! Tảng đá to dường ấy mà vỡ tung ra từng mảnh nhỏ rơi xuống như mưa.

Cung chủ lạnh lùng gọi lớn :

- Tổng giám !
- Dạ có đệ tử đây !
- Người có thể đo lường được nội công của tiểu đệ ta đến bậc nào không?
- Thưa Cung chủ, nếu đem công lực đánh vào đá thì không đoán được chính xác.

Cung chủ nói :

- Vậy người hãy đánh với sư đệ ta một chiêu xem sao ? Cui sư đệ ta có xứng đáng làm môn chủ củ bốn môn không?

Lão già giữ chức Tổng giám cúi đầu tuân lệnh, nói :

- Xin lãnh ý.

Đoạn lão bước đến bên Lâm Viết Hùng trầm giọng nói :

- Xin mời các hạ ra tay.

Lâm Viết Hùng nói :

- Tôi đến đây không có ý tranh đoạt chức chưởng môn Huyền Môn Cung. Chẳng qua sư tỷ tôi muốn biết trình độ võ công của tôi nên tôi phải biểu dương mà thôi. Đã không có ý tranh đoạt thì giao đấu với quý vị làm gì?

Lão Tổng giám nói :

- Đây là quy luật của bốn môn. Các hạ tuy chưa là Chương môn nhân, nhưng tương lai sẽ là người cầm đầu môn hạ, xin đừng phá bỏ luật lệ không nên.

Lâm Viết Hùng trong thế cực chẳng đã phải nhận lời. Chàng bước tới ba bước, nói:

- Xin mời lão bá ra tay.

Lão Tổng quản cười ha hả:

- Lão phu đã chừng này tuổi rồi mà lại ra tay trước sao ? Bây giờ lão đứng đây, thiếu hiệp cứ đánh lão ba chương, nếu lão bị thối lui hoặc xe dịch là kể như lão thua rồi.

Lâm Viết Hùng nghe nói lạnh mình. Sao có chuyện lạ lùng như vậy? Chàng vừa đánh nát một tảng đá thành bột họ không thấy sao mà dám nói lớn lối như vậy ?

Lòng tự ái không cho phép chàng nhân nhượng nữa, chàng cười nhạt nói :

- Thế thì hay lắm, xin lão bá chú ý.

Dứt lời, Chàng vận hết nội lực vào song chương dùng Hoá Huyết Thân Công phát ra.

Ầm ! ... Cát bụi bốc lên ngùn ngụt trời. Không còn phân định được cảnh vật xung quanh nữa. Tuy nhiên, lão già vẫn đứng trơ một chỗ không một chút xê dịch nào.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc. Chàng không dám tin đó là sự thật. Có lẽ nào Hoá Huyết Thân Công của chàng đánh nát đá tan vàng mà lại không đánh nổi một bộ xương già khùn như lão Tổng quản Huyền Môn Cung. Phải chăng lão là ma ?

Cung chủ cất giọng trầm tĩnh nói :

- Thôi ! Thôi thế đủ biết rồi.

Đoạn nàng quay lại hỏi lão già :

- Tổng giám ! Người ấy có bao nhiêu công lực ?

- Dạ ! Độ chừng hai giáp tý.

- Còn trình độ võ công ?

- Chỉ được hai phần mười so với bốn môn.

- Ô ! Như thế thì còn kém cỏi quá ! Đứa bé mười tuổi trong bốn môn cũng có được công phu võ học như thế rồi. Nhưng dù sao sư đệ đã được lời ủy thác của gia phụ thì vẫn phải là Chương môn nhân.

Nói đến đây sắc mặt nàng dầu dàu, còn Lâm Viết Hùng thì cảm thấy như mình đang ở trong giấc chiêm bao.

Chàng nói :

- Tiểu đệ đã quyết từ chối không nhận chức Chương môn nhân rồi.

Cung chủ nói :

- Tuy sư đệ nói vậy, nhưng một lời gia phụ đã ban không làm khác hơn được. Ta sẽ tìm cách đào tạo sư đệ trở thành người xứng đáng làm Chương môn.

Chàng hỏi :

- Như thế nào gọi là xứng đáng ?

Nàng đáp :

- Để đề phòng bất trắc, cái gương của tổ sư bị người ta hãm hại còn đó, vị Chương môn Huyền Môn Cung không thể để cho ai hại nổi.

Lâm Viết Hùng lắc đầu :

- Tiểu đệ không muốn nhận chức Chương môn Huyền Môn Cung.

- Vì sao ?

- Tiểu đệ còn có việc riêng là phải báo cừu cho phụ thân.

- Ô ! Tiểu đệ cần phải trả xong thù riêng mới thoả dạ ư ?

- Phải ! Tiểu đệ không thể ở mãi trong Huyền Môn Cung được. Việc riêng còn nhiều, tiểu đệ chưa thu xếp xong.

Cung chủ cười ha hả :

- Vậy thì khó lắm rồi !

Lâm Viết Hùng nói :

- Tiểu đệ đã nói không muốn nhận chức Chương môn mà !

Cung chủ Huyền môn lặng lẽ một lúc rồi nói :

- Thôi được, sư đệ có nhận hay không sau này sẽ tính, giờ đây ta giúp cho sư đệ có một công lực quán triệt giang hồ mới mong đối địch với kẻ thù nguy hiểm ấy.

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Sư tỷ muốn tiểu đệ đương đầu với tên phản đồ Phan Thọ An ?

- Đúng vậy ! Vì đó là ước mong của sư đệ.

Lâm Viết Hùng hớn hờ :

- Thế là sư tỷ không còn ý định bắt tiểu đệ phải mãi mãi sống nơi Huyền Môn Cung này chứ ?

- Phải ! Ta sẽ trả sư đệ về với giang hồ, nhưng ít ra cũng không làm mất thanh danh của Huyền Môn Cung.

- Xin đa tạ sư tỷ.

- Nhưng với điều kiện !

- Điều kiện gì ?

- Ta chỉ đảm nhận chức vụ môn chủ trong thời gian sư đệ hành hiệp giang hồ mà thôi. Sau này, sư đệ trở lại đây chu toàn trách nhiệm.

- Ô ! Đó là việc sau này, xin sư tỷ khoan bàn tới.

Cung chủ quay lại gọi :

- Tổng quản !

- Dạ ! Có đệ tử đây.

- Hãy cho gọi Hôi Xuân Thủ và Thiên Huyết Thần đến đây nghe dạy việc.

- Xin tuân lệnh.

Cung chủ quay lại phất tay ra lệnh cho môn hạ:

- Thôi các người lui ra mà an nghỉ.

Tức thì, cả mấy mươi cung môn đều một lượt giải tán rất nhanh.

Qua một lúc, có hai lão nhân bước vào.

Cung chủ Huyền môn nói :

- Hôi Xuân Thủ !

- Dạ !

- Ta kỳ hạn trong ba ngày các người phải tăng gia nội lực của sư đệ ta, để có thể tiếp nhận pho Huyền Môn chương pháp của bốn môn.

Vietkiem.com